

[Bodil Koch.]

kede jeg hånden i bordet og sagde ud i luften: „Det er lige meget, jeg skal ud og tale om kultur om en time. Kan jeg så få at vide, hvad det er“. Der blev et sekunds varm og venlig tavshed, og så kom svarene. „Kultur“, sagde den første, „det er noget, man taler for meget om.“ Og lidt mere tøvende fra den samme: „Kultur, det er noget med slægternes historie. Det behøver man ikke at være cand. psych. eller cand. mag. for at forstå; det ved en jord- og betonarbejder lige så meget om. Men når man snakker så meget om kultur, så er det nok, fordi alle har vænnet sig til kun at se på, hvad naboen har, og ikke tænke på, hvad man selv har“. Han ramte unægtelig lige ned i centrum. En anden sagde, at kulturen havde han altid hos sig: „Denne her shop er også et led i kulturen, og kulturen er der, når jeg kommer hjem. Der er ingen båse. Jeg holder af mit værelse, jeg har selv indrettet det; jeg holder af det, farverne, rummet, det hele“. Og så brød en af de andre ind: „Ja, det, man skaber selv, er dejligt“. Nummer to mand fortsatte med at fortælle; at han havde købt et maleri. Om andre ville synes, det var godt, anede han ikke, men han vidste én ting: at ingen kunne købe det af ham, ligegyldigt hvad de ville give ham for det. Og så talte en tredje om glæden ved livet og ved familien. Jeg synes, at her mødte man ganske spontant en så ægte kulturforståelse, at den var værd at tage med.

Det er meget vigtigt, at vi gennem den kulturpolitik, vi fører, får sprængt den kunstigt opståede såkaldte kløft mellem finkulturen og massekulturen. Men skal det lykkes, så må vi stadig gøre os den sammenhæng klar, der er mellem befolkningens økonomiske, sociale og i høj grad dens boligmæssige, uddannelsesmæssige og kulturelle vilkår. Kulturbilledet er en enhed af alle disse faktorer og deres indbyrdes balance. Men der viser sig jo blandt andet en stor træghed i den social-kulturelle udvikling derved, at endnu når kun 10 pct. af arbejderbørnene vore universiteter.

Jeg synes, det var opmuntrende, at kulturministeren i sin mundtlige redegørelse så klart gav udtryk for en målsætning i kulturpolitikken, som ville sprænge de snævre rammer, der normalt begrænser

kulturdebatten, eller i hvert fald meget ofte gør det. Mindre opmuntrende ja, lige ud bedrøveligt, var det at høre, at ministeren ikke tør have nogen mening om, hvorvidt der ud af en fremtidig debat om kulturpolitikken og dens placering i forhold til andre samfundsopgaver vil manifestere sig en politisk vilje til at give kulturelle aktiviteter en større plads. Jeg tror, at hvis vi ikke nu her i folketinget tager denne debat op med en fast vilje til, at politisk handlen skal følge på vore ord, så kompromitterer vi den sag, som vi ønsker at fremme, og som ministeren med sin betænkning har gavnet.

Ministeren opfordrede jo selv forleden dag partierne til at tage alle disse spørgsmål op, og jeg kan sige, at i mit parti har et kulturpolitisk udvalg med en lang række underudvalg i lange tider arbejdet grundigt med alle disse problemer. Socialdemokratiet mener, at sådan som udviklingen er her i landet for øjeblikket, og sådan som den arter sig, er de kulturpolitiske problemer eller hele kulturpolitikken rykket frem nær første række på den politiske platform. Det fremgik med al ønskelig tydelighed af selve kulturministerens tale forleden, at han må være enig i dette synspunkt, og jeg vil håbe, at ministeren her i dag vil bekræfte sin og regeringens vilje til handling på det kulturpolitiske område.

Ministeren sagde også i sin tale, at i samme omfang, som befolkningens interesse samler sig om de kulturelle aktiviteter, vil de kulturpolitiske opgaver få en stærkere placering på statsbudgettet. Det er selvfølgelig rigtigt, at en stærk offentlig opinion kan øve pres på folketinget, men ministeren har erfaret lige så godt som jeg, at allerede som forholdene er, inden den fornyede debat, som nu efterlyses af ministeren, eventuelt tager fat, øves der et overordentlig stærkt pres imod kulturministeriet fra interesserede befolkningsgrupper, som i musik- og teaterforeninger, i private kunstcentre, i børne- og eksperimentalteatervirksomhed af forskellig art ofrer både store private midler og megen arbejdskraft, og de får alt for ofte, ja, næsten altid, afslag på selv yderst rimelige ønsker om støtte fra ministeriet. Der er såmænd ingen grund til at afvente en debat, hverken her eller ude i befolkningen. Der kan være noget om, at kultur er noget, man snakker alt